

РАДЯНСЬКІ РЕПУБЛИКИ В 1923 РОЦІ.

(Огляд написаний спеціально для "Укр. Роб. Вістей".)

XXIV.

ХАРКІВ — КИІВ.

Заявивши вигідне місце коло столика, що був прикріплений до стіни, я почав розглядати газети. А газети, якими я зацікавився на дорозі в редакції "Вістей" і у відділі преси комісаріяту закордонних справ, були самі закордонні: "Земля й Воля", "Селянська Правда" (в Луцьку), "Молодот", "Укр. Шод. Вісті" і "Укр. Роб. Вісті".

Напроти мене сиділа дуже товста середніх літ жінка-селянка. А на полиці над нею, яка служила для складання річей а вночі для спання, лежала її дорожня половина-чоловік, якого бог також не скривив салом. Вони щойно пару станцій назад всіли до вагону і збиралися сідати. Видно було, що люде заможні, бо він оповівав її про те, як в Москві приготують до веселого вистави, кілька вже там побудовувано, а навіть полтавську хату з цілим об'єктом. До Москви він їздив в якихось своїх справах.

— Доставляй, жінко, кавуна, будемо сидіти! — сказав він.

Дістала жінка здоровенного кавуна й почала розкладатися на столику. Я почав забирати зі столика свої газети, але "жінка" успішно схопила одну мені з під рук і підслати під свого кавуна. Я злегенка вперспросив і витягнув газету з під кавуна, сказавши, що ще не прочитана. "Жінка" глянула на мене здивовано і здвигнула плечима, а чоловік, який сидів за мною зі своєї полиці, сказав:

— Чи ви розумієте що, як читаєте?

Двох молодих хлопців, які лежали на протилежній полиці у мене над головою і обличчя котрих я не бачив, зареготалися.

— А чому-б я читав, коли-б не розумів? — відповів я.

— Ні, я не тому-почав правлятися чоловік. — Я тому, що це газети в українській мові. Коли я їх читаю, то нічого не розумію.

— А якою-ж мовою ви говорите? (чоловік говорив чисто українською мовою).

— Говорити — що іншого; а читати — що іншого. Я читаю тільки по російськи.

— А до якої секції куркулів ви належите? — спитав чоловік один з хлопців, які лежали у мене над головою. — До лубенської, чи переславської?

Чоловік глянув на тих хлопців "милим" поглядом і почав немилосердно жестикулювати, якого йому подали жінка. Він дуже голосно чкакав ротом, а по його боріді двома рясними струями текла юшечка. Він час від часу підгортав її язиком. "Жінка" також не уступала йому в цій містечку.

Я старався читати газету, але замість буквів, мені перед очима стояла засиняна борода куркуля. Хлопці з полиці посміхалися, обсервуючи сніданок чоловіка й жінки, яка виймала з торби вже другого кавуна.

Я відчував, як ті хлопці з полиці стежили за мною також. Нарешті один не витривав і попросив у мене газету. Я подав йому "Молодот". Хлопці читали й реготалися, показуючи чоловікові з кавуном намальовану в "Молодоті" калустяну голову. Потім один з них скочив в низ, сів поруч зі мною і почав серйозно перегадати газету. Був це чоловік літ 20 — 22. Ми розбалакалися.

Оказалося, що це селянський хлопці з Лубенщини. Ідуць з Полтави. Вони працюють на селлах по організації Комсомолу (Комуністичного Союзу Молоді) і взагалі по радянській лінії. Я зрадів цій стрічі і почав розпитувати їх про село.

— Яке економічне положення на селлах Полтавщини? — запитав я.

— Стан селянського господарства не дуже бласкучий, а це через знецінення селянських продуктів. Але тяжким його теж назвати не можна. Ось ма-ете взірць — показав мені хлопцеві на дядька з кавуном.

Він думає, що він не уміє по українськи читати, коли він вас питає, чи ви розумієте що, як читаєте? Це він тільки так-то-то покешкувати з вас. Ви, як бачу з закордону, то й не розумієте цього куркулячого нациня.

Хлопець сидів поруч зі мною і говорив голосно, не стісяючи. А дядько у відповідь на це безмилосердно трощив кавуна.

— Але економічне положення крок за кроком поступає наперед. Ось коли-б тільки вже дісталася на село мануфактура та інші індустриальні виробни. А вони вже починають пробиратися.

— А як селянська молодь відноситься до радянської влади та до освіти? — запитав я.

— Молодь можна розділити на три категорії: першу — свідомі, організовану, яка гуртується при Сельбудинках, хатах-читальнях, має драматичні гуртки, хори. Ця молодь порвала вже зі всіма релігійними забобонами й рветься до освіти. Але вона в меншості.

Друга — середня, яка ніяк не може порвати з дідками, вудилецю, любить лизнути самогонки, побитися за дівчину, звичайно, парубоцька молодь, який сам чорт не сват. Та молодь не вірить ні в бога ні в чорта. Коли не хвалять її на гульню, то вона закине удочку в куркулеву будочку і потягне дещо. Але на ця молодь, хоч як здеморалізована, шкоди не робить. Комсомольці і червоноармійці вона любить. Ми ведемо між нею велику агітацію і не без успіху. Із среди тих хлопців з часом деякі стають дуже активними, свідомими товаришами.

Третя категорія — це сини й дочки куркулів, різні татові та мамині синки. Це дуже погане покоління. При стрічі піддесливо дивиться вам в очі, а позаочі ножа встромив би в спину. Широко поклоняються церкві, ходять або їздять з родичами по відпустах оглядати "явлені" образи. Але буває, що й діти куркулів не відержують свого відірваного від всего живого положення і приходить до нас, вступають в організацію, а якщо батьки починають в'їдати, вони утікають до міста. І хоч свідомо, організована молодь в меншості — вона сильна своєю ідеєю і за нею майбутнє.

— Чи є ще на селі бандитизм?

— Бандитизму нема, є подекуди злодії. Звичайні кримінальнички, які були й за царської Росії. Тільки вони тепер ліпше організовані, мають досвід і зброю. Колись вони входили у так званий "політичний бандитизм" і тоді вони мали попертя від куркулів, а тепер вони найбільше самі крадуть в куркулів. Так що куркулі виховали їх самі на свою голову. Однак радянська влада, при допомозі комзасів і комсомольців, завзято бореться з ним злом. В тих селлах, де є добре організована молодь і селянська біднота, там нема злодіїв: Але і куркулям там вже душно.

Хлопці багато розпитували мене про закордон, вони дуже всім цікавилися: освітою, технікою, чи правда, що закордонною всю пошту возять вже аероплянами і т. ін. І тут же розкривали передомною перспектив майбутнього розвитку культури й техніки на Радянській Україні. Говорили з захопленням. Нас обступив гурт людей і прислухався розмові. В нашу розмову старався втрутити якийсь ветеран царської армії, "знаток" закордонних відносин, бо був через пару років в австрійській полоні і знав таборового життя. Він навіть бачив власним очима Франца Йосифа й його жінку "Жидівку-вільму". Говорив він "культурною мовою", тою мовою, якої навчився в царській армії. Час від часу вкидав своє слово в нашу розмову якийсь інтелігент-толсто-вень, аргументи якого зводилися до слова "не убий".

Час біг а з ним і потім. Мої

хлопці почали викладати свої річі, бо на сідуючій станції мали висідати.

— Дайте для нашого Сельбудинку з пару своїх, закордонних газет — сказав до мене молодший, що щойно зліз з полиці.

— Беріть всі, я вже переглянув — сказав я, хоч в дійсності я зовсім ще їх не переглянув.

Требало бачити радість тих хлопців.

— А я встидав вас просити — сказав старший. — Це-ж у нас буде весілля. Наші хлопці будуть тішитися. Ми гуртом перчитатемо їх від дошки до дошки, а відтак передамо в судіне село.

Мої молоді товариші сердечно подякували мені за газети, стиснули руку і вийшли на сідуючій станції. "Жінка", що змодела з своїм чоловіком вже два кавуни і докічувала дидно, щось попеншала їм на вадзюг, але сів я не міг розібрати. Бачив тільки, як ворушились її губи, наче шептала "помилуйсь ябоже".

На станції в кіоску я купив і почав перегадати київського "Більшовика", а ветеран навязав розмову з толстоветом. Він оповідав йому, як то він чуті не плонув в очі австрійському головнокомандуючому всіма арміями, коли той його допитував про тайні документи і плани російської армії.

— Вони, поймаєте, до мене по німецьки — "я тебя, суксини, чічас розстреляю". — А я до него по руски — "хоч ты меня десять разов розстреляй, так про документи не узнаю".

Толстовет здавав, що вірить і також грав блязю перед слухачами, тільки хитрого блязю. Розповідав про несправедливість на цій грішній землі, а все тому та несправедливість, що люде не живуть після заповіді: "не сопротивляйся злу".

А коли жовнір почав оповідати, як полонених дротами сікли в таборах-землянках (що вже й відповідало правді) і він з тромо товаришами, наражаючись на небезпечку смерті, рішили ліпше або втікти, або бути застріленими, чим дальше переносити ці муки — толстовет замахав руками:

— Ось бачите, ось бачите. Це несправедливо. Ви повинні були терпіти, а не втікати, бо "претерпевши до конца, спасение будет".

Тут я вже не витерпів, тим більше, що бачив, як цей гладкий інтелігент, своєю хитрою демагогією заігнотує слухачів, переважно селян, які збиралися довкола і прислухалися розмові.

— А скажіть, громадяніне, — запитав я, — чи вас сікли коли дротом по голому тілі?

— Ні! — відповів.

— Жаль. Я думаю, коли-б вас попарили в грішне тіло дротом, так як парили цього чоловіка, то ви не говорили-б цих дурниць. Ви також утікали-б з табору, може забувши навіть штанці натягнути на спухле тіло.

Всі кругом зареготалися. Мій жовнір, що до цього часу здавався бач приятелем інтелігента, накинув на него і почав йому доказувати, що "Австрійці варто бити, бо це проклята невірна німчура... Найбільші вороги віри християнської-православної — це Англічанка і Німець" — доказував він.

У вагоні ставало душно не тільки від жару, але й від гуплої бесіди.

Здопавши дидно, жінка перехрестилася і поїзла на полицю, мені над головою, яку опорожили лубенські хлопці, по-дождалася на ній і зараз же почала хрестити. П' чоловік дивився заплывшими від жиру очима на тих, що сперечалися і йому хотілося сміятися, але він лизав після смачного сніданку, який тягнувся від Полтави аж до Лубнів.

Десь за стіною хтось грав на хрипливу гармонію, а другий за ним підтягав якусь невідому арію. Читати не можна було. Я зложив газету і почав дивитися у вікно.

Пролетктор.
(Дальше буде.)

ПЕРЕД МОГИЛОЮ ЛІЧНА.

Комісія в справі організації похорону Володимира Лічча працює над будовою тимчасового дерев'яного склепу-гробниці на Червоній площі і доручила цю роботу Московському Коштовальному Господарству. Проєктом архітектора Шусева намічається ще спорудити над Центральним Клубом дерев'яні колоди (заввишки 4 сажні), що закінчуються двома п'ятикутними арками.

Нині закінчено вже будувати другий (правий) боковий вхід, зроблено нові двері, верхня половина яких шклина, стіни заштукатурені червоним суцямом.

Будівельна робота має на меті насамперед охоронити склеп і останки Володимира Лічча від атмосферних впливів.

Для цього (щоб зберегти від вогкості) по боках склепу вбито глибиною десятиаршинні ями і дошки склепу з самого низу довкола обшиваються пробковим паркетом, оббитим масою, що робить його тервалім проти всяких зовнішніх впливів. Задія стіна склепу, як відомо, прилягає до підземного стародавнього Кремльського муру, що лежить дуже глибоко. Братерські могли жертв Жовтневої Революції і могла Свердловна — викопані якра між фундаментом теперішньої кремльської стіни і фундаментом стародавньої стіни, що йде ближче до Червоної площі, паралельно за першою.

Щоб охоронити могилу Володимира Лічча від весняних вод, навколо склепу, від могили Свердловна, викопані канали.

Зі склепу знято вішки і перенесено до Георгієвської сади великого Кремльського саду.

Цікаво зазначити, що сотні людей одні лише вішки перенесли цілий день.

В середині гробниці вже вбрана. Застелено бокові вікна. В середині поставлені електричні пічки, що підтримують температуру на кілька градусів вище нуля, як це встановлено лікарями на чолі з професором Абрикосовим, що робив бальзамування тіла Володимира Лічча.

Остаточна добування тимчасового склепу має бути закінчена до 21-го лютого.

Згодом комісія в справі організації похорону оголосить архітектурний конкурс на спорудження постійного мавзолею. Але думка широких мас прикута до Леніна і місця, де ле-

жить його тіло. Безустанно думають голови багатьох тисяч людей:

— Як поховати Лічча.

Редакції газет вже тепер звідусюди, з найдаліших кутків, одержують листи і нехитрі проєкти мавзолею.

Тов. Л. Красін розпочав свою статтю в московських "Известиях" — "Архитектурне урівновіщення Леніна" — дискусію на тему живи для широкіх мас тему.

Л. Красін пропонує не будувати на Червоній площі ніякого великого пам'ятника, бо всякий пам'ятник неминує вступати в конфлікт з загальною архітектурною фізіономією Червоної площі. Замість цього треба їти під землю, де збудувати залі і переходи.

Але Л. Красін почуває внутрішню незручність, архітектурно неволю, що буде гніти людину майбутнього століття, що захоче одвідати нову велику Червону Мекку.

Він бачить перед собою на горі сірого граніту — можливо в майбутньому буде це за трибуну — її поверхня легко покривається сивиною вічності. Вину ж нема простору і перспективи, вину архітектурна духота і Л. Красін малює собі широкі перспективні проєкти Леніна від Палацу Праці (Тетатр п.л. імені Свердловна) до Вороб'їових гір, проєкста, що зруйнує перед собою шпалні грудні будинків, що стоять тепер на цьому місці.

Але у Л. Красіна не здійснюється рука на музейні старовини Червоної площі.

Проект Леніна мусить замінити тиєну гробницю.

Поки-ж, досі, нарід товпяться до самої моги лічча великі могилки. Гробниця відгороджена сажнів на 20 навкруги стовнами з канатом (це на час будівельних робіт). Вдвоє по канату — постої міліції. В середині кругом їздять кінні. Сам же мавзолей охороняється сторожею в 16 червоноармійців — 8 в середині і 8 по кутках. В своїх довгих шинелях, буденовках з багнетами, що стоять прямо, ці нерухоми поєстаті нагадують рибальні статуї.

Нарід, що збирається тут, розмовляє з міліціонерами, розпитує про найменші подробиці ходу роботи.

— Це-б так, — бурмотить якась стара престара бабуся-живит, скільки праці виніс на собі. Йому тепер легка земля повинна бути.

Корзелін.

ВАЖНІ СПРАВИ РОБІТНИЧОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ

КОНВЕНЦІЯ РОБІТНИЧОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ.

Бюро Української Секції Робітничої Партії Канади, повідомляє ще раз всі Відділи Секції, що загально-партійна конвенція відбудеться на днях 18, 19, і 20, квітня в Торонто, Онт.

Тимчасова програма конвенції і пояснення, що до вибору делегатів були поміщені в 22, числі "Укр. Роб. Вістей" (з 11, марта ц. р.).

КОНФЕРЕНЦІЯ УКР. СЕКЦІЇ РОБ. ПАРТІЇ КАНАДИ.

Конференція Української Секції Р.П.К. відбудеться на днях 21, і 22, квітня (зараз по загально-партійній конвенції) в Торонто.

Програма конференції следующа:

1. Отворення конференції представником Бюро.
2. Вибір верифікаційного комітету.
3. Звіт верифікаційного комітету.
4. Вибір председателя і секретарів конференції.
5. Звіт Бюро Секції.
6. Звіт дистриктових організаторів.
7. Звіт делегатів.
8. Вибір комісії: організаційної, просвітної, пресової і резолюційної.
9. Засідання комісії.
10. Звіт комісії.
11. Вибір Бюро Секції.

Всі Відділи У.С. Р.П.К. повинні негайно обговорити всі справи Секції, виготовити свої проєкції і резолюції і негайно заслати їх до Бюро Секції, для пердложения їх конференції.

Право представництва визначено Бюром на сьогоднішню конференцію — один делегат на кожних п'ятьдесят членів Секції. Делегати повинні вибирати Відділи піддистриктів і дистриктів в спільному порозумінню.

Щоб заощадити коштів, Бюро Секції пропонує, щоб Відділи західних дистриктів (Алберта і Бритиш Колумбія) вислали спільно двох делегатів, а центральні дистрикти (Саскачеван і Манітоба) також тільки двох. Побажаєм е, щоб цих чотирох делегатів вибрати на загальних партійних дистриктових конвенціях, а не лише від Відділів Укр. Секції Р.П.К., бо тоді вони зможуть їхати на загально партійний кошт, а також зможуть брати участь як повноправні делегати на загально-партійній конвенції. Колиб котрий з цих чотирох делегатів (з заходу і центра) не був вибраний як загально-партійний делегат, то його мусить вислати українські Відділи на свій кошт.

Відділи Секції східних дистриктів можуть і повинні вислати на конференцію Секції повне число своїх делегатів, бо кошти подорожі у них будуть порівняно невеликі.

Всі делегати матимуть право голосу за всіх членів, яких вони репрезентують.

КОНВЕНЦІЯ 3-ГО ДИСТРИКТУ.

Конвенція 3-го дистрикту відбудеться на днях 16, і 17, квітня в Торонто, Онт.

Відділи мають право вибрати по одному делегатові на кожних 50 членів (або за менше число членів, коли у відділі нема 50 членів).

Щоб заощадити коштів, Дистриктовий Екс. Комітет пропонує, щоб Відділи північного Онтеріо вибирали ограничене число делегатів від субдистриктів.

Вони — кажє він — мене зовсім не обходять, але воно 75 процент за багато. З такою чедлядо на фармі для тебе роботи нема. Ну і що-ж ви скажете на таке?

Я з дива не міг вийти. Виймаю йому святе письмо, вказую на першу голову Мойсея, цитую йому волю богу: "Плодітєся, помножайтєся і сповнійте землю..."

"Невермайнд дат" — кри-

Субдистрикти поділені, як слід: Тімінс, Кобалт, Кокрейл і Норт Бей і Відділи замкнені цими місцевостями — один дистрикт; Судбурн, Салт Сент Мері і Відділи в цій околиці — другий дистрикт; Порт Артур і відділи з цієї околиці — третій дистрикт.

За всякими інформаціями в цій дистриктові належить звертатися до дистриктового секретаря Н. Т. Burpee, Room 301, Tyrrell Bldg., 95 King St., East, Toronto, Ont.

КОНВЕНЦІЯ 4-ГО ДИСТРИКТУ.

Конвенція 4-го дистрикту відбудеться на днях 12, і 13, квітня в Вінніпегу, під ч. 530 Мейн Стр.

Відділи мають право вибрати по одному делегатові за кожних 25 членів. Належить звернути увагу на те, щоб вибирати таких товаришів, що могли б поїхати на загально-партійну конвенцію, колиб зістали вибрані на дистриктовій конвенції.

Кошти дистриктовій конвенції будуть розпреділені на всі Відділи в дистрикті пропорційно до їх численства.

ДИСТРИКТ 5-Й ВЖЕ ВИБРАВ ДЕЛЕГАТІВ.

Про конвенцію 5-го дистрикту Бюро не було повідомлене. Зі справоздання Центр. Екс. Комітету Бюро довідалося, що 5-ий дистрикт вже вибрав своїх делегатів на загально-партійну конвенцію. Між ними вибрано і одного члена нашої Секції, т. В. Босовича.

Бюро вважає, що Відділи Укр. Секції з околиці Едмонтона повинні дати т. Босовичу уповноваження заступати їх на конференції Української Секції.

Відділи з Кроус Нест Пес, Летбридж, Дромгелер, Коалгорст і тих околиць, повинні спільно вибрати одного делегата та вислати його на конференцію Української Секції. Той делегат повинен також взяти участь в загально-партійній конвенції. Нехай же ці відділи порозуміються негайно в цій справі і про вибір свого делегата повідомлять Бюро Секції.

МІТІНГИ ТОВ. БЕНЕТА.

Центральний Екс. Комітет Р.П.К. зайзвав т. Бенета з Венкуера, щоб приїхав до Вінніпегу для партійної праці.

Тов. Бенет має прибути до Вінніпегу 23, марта. По дорозі до Вінніпегу буде він промовляти на мітінгах в кількох місцевостях.

Бюро Укр. Секції Роб. Партії Канади.

ІНВАЛІД Я, ЧИ ЩО?

(Надіслане з Едмонтоном.)

Захотілося і мені, океанному, заробити на шматок насущного і опинився я в МекАрто трощі. От той бі, на, думаю собі, яка іронія судби. Був собі "господарським сином", потім копан "дичі", то згодом фермерував (і то по всій провінції Алберти), опісля "авансував" на майнера, відтак знову з'їхав в дичі (але на шасті не дали догво там зарп'їти, бо всего 2 години робив і сказавши, що "неблагонадежний"). І так собі чоловік вів щасливе життя, вандруючи сюди та туди. При нагоді покупштував офіційної гірничі, від якої вскопич аж в трачку. Ну, а далі? Та що там далі! Проробив три дні і дістав "лейд-оф".

Знову "неблагонадежний". Пек вам та осина, чи ж я напишавсь вам своєю роботою? Знайдіть другу. Го, го, го! Я ще так — нема хліба і пироги їстиму. Неперебірничий собі вдавсь!

Гайда до майні! Аж тут заживу. Розклав я плян, назначив на що котра "пейда" має їти і аж розсіявся з радости.

Та ж те життя таке просте та легке, що лиш жий та буди! З такими думками їду я до майні, думаю, я ще не робив, то може... але що-ж це? Я ще далеко від офісу, а проти мене іде "делегатія" і просить "ласкаво" не ставати ногою на "проперти". Агі на вас — ка-

жу — та як же це можна так їти, щоб ногами не ставати? Та-ж я за роботою!...

— "Невермайнд" — кричить подразнена "делегатія" — "кіп авт" — Здвигнув я плечима, сплуднув в сторону та й думаю: "ніп з воза — кобилі леще!" Певно і тут "неблагонадежний".

Звідтам просто в місто і на т. зв. Перший стріт. Приходжу під той будинок, звідки "шпунює" горжан на різні сторони світа, після потреб, і питаю не з далека, чи нема де на фармі часом якої опороженої "позиції". Вчислюю йому всі теми "трейди", запевняючи при тим, що у всім цім я "експірієнс". Подивився панок на мене якось підозріло поверх окулярів і питає, кільки я маю дітей. Щоби бути правдивим, я сказав, що не маю, богу дидне. Знайдіть другу. Го, го, го! Я ще так — нема хліба і пироги їстиму. Неперебірничий собі вдавсь!

Гайда до майні! Аж тут заживу. Розклав я плян, назначив на що котра "пейда" має їти і аж розсіявся з радости.

Та ж те життя таке просте та легке, що лиш жий та буди! З такими думками їду я до майні, думаю, я ще не робив, то може... але що-ж це? Я ще далеко від офісу, а проти мене іде "делегатія" і просить "ласкаво" не ставати ногою на "проперти". Агі на вас — ка-

жувати на шматок насущного і опинився я в МекАрто трощі. От той бі, на, думаю собі, яка іронія судби. Був собі "господарським сином", потім копан "дичі", то згодом фермерував (і то по всій провінції Алберти), опісля "авансував" на майнера, відтак знову з'їхав в дичі (але на шасті не дали догво там зарп'їти, бо всего 2 години робив і сказавши, що "неблагонадежний"). І так собі чоловік вів щасливе життя, вандруючи сюди та туди. При нагоді покупштував офіційної гірничі, від якої вскопич аж в трачку. Ну, а далі? Та що там далі! Проробив три дні і дістав "лейд-оф".

Знову "неблагонадежний". Пек вам та осина, чи ж я напишавсь вам своєю роботою? Знайдіть другу. Го, го, го! Я ще так — нема хліба і пироги їстиму. Неперебірничий собі вдавсь!

Гайда до майні! Аж тут заживу. Розклав я плян, назначив на що котра "пейда" має їти і аж розсіявся з радости.

Та ж те життя таке просте та легке, що лиш жий та буди! З такими думками їду я до майні, думаю, я ще не робив, то може... але що-ж це? Я ще далеко від офісу, а проти мене іде "делегатія" і просить "ласкаво" не ставати ногою на "проперти". Агі на вас — ка-

ЧИТАЙТЕ! — ЧИТАЙТЕ!

УКРАЇНСЬКІ ЩОДЕННІ ВІСТІ

Одиний часник в Злучених Державах, який в ділиності заступає інтереси праючого люду. Виходить кожного дня окрім державних свей.

Обовязком кожного українського робітника є стати передплатником цього часопису. В ім ви знайдете цікаві вісті з цілого світа, як також політичну наукову статті, розвіди, дописи і т. п.

Передплата на рік \$9.00.

Письм'є селбас на сідуючу адресу: UKRAINIAN DAILY NEWS 502 East 11th Street New York, N. Y.

КОНВЕНЦІЯ 3-ГО ДИСТРИКТУ.

Конвенція 3-го дистрикту відбудеться на днях 16, і 17, квітня в Торонто, Онт.

Відділи мають право вибрати по одному делегатові на кожних 50 членів (або за менше число членів, коли у відділі нема 50 членів).

Щоб заощадити коштів, Дистриктовий Екс. Комітет пропонує, щоб Відділи північного Онтеріо вибирали ограничене число делегатів від субдистриктів.

Вони — кажє він — мене зовсім не обходять, але воно 75 процент за багато. З такою чедлядо на фармі для тебе роботи нема. Ну і що-ж ви скажете на таке?

Я з дива не міг вийти. Виймаю йому святе письмо, вказую на першу голову Мойсея, цитую йому волю богу: "Плодітєся, помножайтєся і сповнійте землю..."

"Невермайнд дат" — кри-

Кожний класово свідомий робітник повинен передплачувати і читати робітничу газету

The WORKER

Офіційний орган Робітничої Партії Канади.

Передплата на рік вносіть \$2.00, на піврік \$1.00.

Зашліть передплату таки ще нині!

Адреса: THE WORKER, Room 301, Tyrrell Bldg., 95 King St., East, Toronto, Ont.

Робкор.